

NEDERLANDA

KATOLIKO

OFFICIEEL ORGAAN VAN DEN NEDERL. R. K.
ESPERANTISTENBOND „NEDERLANDA KATOLIKO”

OCTOBER 1930

No. 6

Adressen.

Het adres van het secretariaat van „Nederlands Katoliek” is thans: J. H. WESTEN, Melkweg 10, Groningen.

Hier geve men dus op: alle nieuwe leden voor onzen Bond, benevens alle veranderingen in de ledenlijst van de plaatselijke afdelingen. Ook adresveranderingen daar te melden.

Het adres van den Penningmeester van „Nederlands Katoliek” is: J. A. LEIBBRAND, Rozenstraat 12, Tilburg.

Aan dit adres gelieven de individueele leden (dat zijn leden op plaatsen, waar geen afdelingen van N. K. zijn gevestigd) hunne contributie, bedragende f 2.— per jaar te zenden. Postgiro 121449.

De penningmeesters der plaatselijke afdelingen zenden aan dit adres iedere drie maanden de contributie voor hunne afdeling.

Het adres van de redactie van het orgaan „Nederlands Katoliek” is: P. A. SCHENDELER, Prins Hendrikstraat 30e, Eindhoven.

Aan dit adres dus alles te zenden, wat men in het orgaan geplaatst wenscht. Hierheen zenden dus ook de secretarissen der afdelingen de verslagen hunner vergaderingen. Ook vragen op taalkundig gebied kunnen ingezonden worden.

Aan den inhoud van ons orgaan moeten allen naar beste krachten medewerken. Wat goed is, wordt zoo mogelijk geplaatst. Verlies echter den moed niet, wanneer uwe inzending naar de snippermand verwezen wordt.

Het adres van den administrateur van ons orgaan is: J. A. LEIBBRAND, Rozenstraat 12, Tilburg.

Aan dit adres vervoege men zich voor abonnement voor niet-leden van N.K. (onze bondsleden krijgen het orgaan gratis). De prijs van het jaarabonnement is f 1.50.

Onze administrateur houdt zich ook zeer aanbevolen voor het plaatsen van advertenties. Men vrage hem de tarieven.

De abonné's gelieven hier hunne eventueele adresverandering op te geven. (De leden van N.K. doen dit bij den secretaris, zie boven).

Aan allen: Schrijf steeds duidelijk, ook Uw naam en adres!

NEDERLANDA KATOLIKO

Maandblad, officieel Orgaan van den Nederlandschen
R.K. Esperantistenbond „Nederlanda Katoliko”,
gevestigd te 's-Hertogenbosch.

Opgericht 29 Augustus 1909. Bisschoppelijk en Koninklijk goedgekeurd
Ĉio per amo, nenio per forto. (*S. Franc. de Sales*)

Geestelijk Adviseur LAMB. J. J. M. POELL

Abonnementsprijs
f 1.50 per jaar
Eksterlanda Jarabono f 2.—

Hoofredactie
P. A. SCHENDELER
Eindhoven.

Afzonderlijke nummers
20 cent.
Advertentiën
30 cent per regel.

Administratie: J. A. LEIBBRAND, Tilburg.

ONZE REIS NAAR BOEDAPEST.

(Vervolg.)

De volgende dag 7 uur begon de grote prosesie, waarin de relieken van St. Stefanus werden rondgedragen. Evenals de andere dagen was het nu ook weer overvol in de straten. De prachtige kleding der hoogwaardigheidsbekleders, de schitterende uniformen der heren, die de reliekschrijnen zouden dragen, de vele padvinders uit verschillende landen, de kleurige klederdrachten der Hongaarse meisjes, de tiepiese Tirolers, de boeren uit het hooggebergte, de vele nonnetjes, die 'n uitgaansdag hadden, 't mooie weer, alles, alles werkte mee om het tot 'n schitterend geheel te maken.

's Middags had de plechtige sluiting plaats van «Nia XVa». De tijd, die ons nu nog restte, werd aan uitstapjes gewijd. 's Avonds was 't afscheidsfeest op 't Margaret-Insulo. We hadden ons zo'n klein eilandje voorgesteld midden in de Donau, maar wat viel dat mee! Er zijn verschillende grote uitspanningen op, 'n geregelde autoverbinding op 't eiland. Men waande zich midden in de stad. Alleen aan de temperatuur was te merken, dat we op 't water zaten.

De laatste twee dagen zouden we gebruiken om Pécs, ons beter bekend als Fünfkirchen, te bezoeken. Ons werd daar door het gemeentebestuur een feestavond aangeboden, vrij logies, en verschillende ekskursies, o. a. naar de uitzichttoren, en de bierbrouwerij, enz. enz.

't Vertrek uit Boedapest was bepaald op 8,30. Aankomst te Pécs 13.12. Aan 't station werden we ontvangen door de vertegen-

woordiger van de Burgemeester, en door twee kanunniken, die ons allerhartelijkst toespraken in 't Esperanto.

Nu ging het in gereserveerde trams naar onze hotels: twee eerste-klas hotels waren voor dat doel besproken. We verfristen ons eerst eens lekker, want dat was nodig: de temperatuur was maar steeds gestegen, en in de trein was het nu juist niet bepaald fris geweest. Daarna maakten we per auto's uitstapjes in de omtrek. De Nederlanders hadden 'n aparte auto, en 't duurde niet lang, of we lieten de grote bus, die ons volgde, een heel eind achter ons, en bereikten al gauw 'n soort boerenwoning, waar we de auto moesten laten staan, omdat de weg daar versperd was. Gelukkig sprak een der bewoners Duits, en vertelde ons, dat we de uitzichttoren konden bereiken, door steeds de bomen te volgen, die met 21 gemerkt waren. Na 'n prachtige wandeling van drie kwartier bereikten we de uitzichttoren Janos, vanwaar we 'n prachtgezicht hadden op bergen, op dalen, en op schilderachtige dorpjes. Heel in de verte zagen we de Donau. Hoe prachtig we het er ook vonden, we konden daar ook weer niet al te lang blijven. 't Was 5 uur geworden. We hadden de chauffeur aan zijn verstand gebracht, dat ie wachten moest, dus nu de terugweg aanvaard. Maar natuurlijk niet dezelfde weg, neen, nu eens langs een andere weg.

't Was doodeenvoudig: volg maar 21. Na lange tijd voortgesukkeld te zijn, — we waanden ons werkelijk in 'n oerwoud, — kwamen we op 'n open plek, en bemerkten, dat we verdwaald waren, want heel in de hoogte en in de verte zagen we de uitzichttoren. Met de moed der wanhoop weer verder. Daar trof ons 'n tweede ramp: we waren Sro. Bakermans kwijt. Eén werd er op uit gestuurd, om als speurhond naar 't wild te ruiken, doch weldra kwam hij terug, en vertelde, dat hij hem inderdaad al «geroken» had. Na dit intermezzo liepen we, steeds 21 volgend, nog 'n kwartiertje door, en bereikten nu 'n andere uitzichttoren «Kiss Jozef». We dronken er 'n heerlijk glas wijn, en vroegen er verder de weg. Terruggaan werd beslist afgeraden, aangezien het al aardig donker begon te worden. Telefoneren om 'n auto had ook geen zin, want die kon toch de uitzichttoren niet bereiken. We besloten dus maar recht op Pécs aan te gaan, dat we in de verte en in de diepte al zagen liggen. 't Was nog maar om 'n uurtje te doen.

Ook hier bezorgde Sro. Bakermans ons ook weer 'n vrolijk ogenblikje. Op 't weiland bij 't huis liep 'n ezel. Sro B. begon te balken — 't was net echt — en niet lang daarna kwam de ezel naar hem toe, terwijl hij de zware ketting, waarmee hij vast gezeten had, nog achter zich aansleepte. . . .

Nu maar weer op stap. Wel meenden we 'n auto te horen toeteren en schreeuwden we terug, maar zonder resultaat. Nu langs 'n flinke steile helling naar beneden. We kruisten 'n hoofdweg.

Even uitblazen. Fraulino van Dijk was doodmoe. Ze wou 't wei niet weten, maar 't was zo. Daar hoorden we weer 'n auto. We zagen 'n Esperanto-vlag! 't Was 'n ander stelletje Esperantisten. Ze hadden onze auto gevonden, en de chauffeur een uitbrander gegeven, dat ie ons alleen de bergen in had laten gaan. De man verontschuldigde zich, dat ie ons niet had kunnen verstaan, wat de Heer Hezemans de geestige opmerking ontlokte, dat je hier met alles terecht kunt, als je maar geen Esperanto spreekt: zelfs een ezel verstaat je, maar niet in het Esperanto. De inzittenden stapten uit, en hun chauffeur keerde terug, om onze auto te gaan halen. En na 'n kwartiertje reden we weer heerlijk naar Pécs, waar we met vreugde werden begroet, want 't was er al bekend, dat de Nederlanders verdwaald waren.

's Avonds was er groot feest: 'n serenade voor de ons ter ere verlichte katedraal. De Esperantisten werden voor de katedraal opgesteld. 'n Muziekkorps en 'n mannenzangkoor wisselden elkaar af, terwijl 'n grote menigte volks ons ondertussen aan- en bekeek. Onze voorzitter Font Giralt dankte in hartelijke woorden het gemeentebestuur voor de grote eer, ons aangedaan, en, voorafgegaan door muziek en jongens met verlichte lampions werden we naar 't hotel gebracht, waar de feestelijke maaltijd zou plaats hebben. Wat ging het ook daar gezellig toe! Alle gasten werd 'n geïllustreerde gids van Pécs met Esperanto-tekst aangeboden, en «La Espero», in beeld gebracht op 6 ansichten, werk van 'n waar Hongaars kunstenaar. Nu sprak de Heer Schendeler 't dankwoord. 'n Hartelijk, gemoedelijk woord, dat in zeer goede aarde viel, en 'n luid applaus uitlokte. Ja, mijnheer Schendeler, de Nederlanders waren trots op u.

De volgende dag (de laatste) om 8 uur H. Mis in de katedraal, daarna bezoek aan de bierbrouwerij. Zeer interessant. Aardig, dat spoelen en vullen van de flessen te zien, alles machinaal. Ook werd ons 't uitschrobben en schoonmaken van 'n vat gedemonstreerd. De duigen van dat vat waren namelijk van hout, maar de bodems onder en boven van glas. Ook bezochten we de ijskelders, maar wat was 't daar fris! De kou sloeg je om de benen, de paters kapucijnen zetten er hun kapje op, en de dames verlangden naar 'n bontmantel. Toen we alles bezichtigd hadden, zouden we ook eens gaan proeven, hoe 't brouwsel smaakte. In 'n grote kelder waren tafels en stoelen neergezet, en werden we getrakteerd op brood, knakworstjes, en bier. Wat smaakte ons dat heerlijk! Hier kwam ook de directeur der fabriek ons verwelkomen, en werd natuurlijk met gejuich ontvangen.

In onze nabijheid zat Pastro Font Giralt. We hadden er ons al vaak aan geërgerd, dat ie toch met zo'n onsmakelijk boordje rondliep. Maar nu aan tafel kwam de aap uit de mouw. Zijn Eerwaarde verklaarde zoo onder het verorberen van ettelijke wostjes en glaasjes bier, dat hij nooit iets meenam, als hij op reis ging,

geen zeep, geen linnengoed, zelfs geen kam! Eén der dames bood hem daarop haar zakkammetje aan. En jawel, hij ging doodbedaard toilet maken, liet zien, hoe z'n haar uitviel, en gaf het toen zo aan bedoelde jonge dame terug. Deze, die nogal duidelijke blijken van verering gegeven had, draagt nu misschien z'n haarlokken wel in 'n medaillon. Ook andere Eerwaarde Heeren schenen niet zo goed met de tafelmanieren op de hoogte te zijn, als dat bij ons het geval is. Zelfs zagen we er een, die zijn hoed ophield aan 'afel!

Voor ons, Nederlanders, werd het nu tijd om op te stappen, want we moesten met de trein van 1 uur weg, anders waren we niet bijtijds in Boedapest.

Na 'n hartelik en hartroerend afscheid vertrokken we, zo lang mogelijk nagewuifd door vele geestverwanten. Helaas waren we nu aangewezen op 'n boemeltrein, die ons in den tijd van acht uur weer naar Boedapest terugbracht. Daar vlog 'n taxie genomen, de hotels langs gereden, om bagage en eventuele post in ontvangst te nemen, en toen weer naar 't station. Nu moesten we nog afscheid nemen van een Pools priesterstudent, die zich steeds tijdens het congres bij ons gezelschap had aangesloten, en zich op wonderlik vlugge wijze reeds vele Nederlandse uitdrukkingen had weten eigen te maken. Zoo wist hij heel juist in 't Nederlands te zeggen hoe wij vertalen: «Foriru»!....

We hebben hem ook verteld, dat 'n klein kaplaantje in ons land 'n «opneukertje» genoemd wordt. 'k Geloof, dat we later vergeten hebben, te zeggen, dat het niet waar is, maar dat is minder. Mejuffrouw van Dijk vertelde, dat ze tweemaal bijna kwade vrienden met hem was geworden, eenvoudig door het verschil in Nederlandsche en Poolse gewoonten. De eerste keer was, toen ieder naar z'n eigen hotel ging, en ze bij 't weggaan alleen maar «saluton» gezegd had, zonder 'n hand te geven. En de tweede keer, toen ze in de zaal voor hem langs de rij verliet, en langs een andere weg, juist om hem de tweede keer niet weer lastig te vallen, weer bezit van haar stoel nam. Beide keren dacht hij, dat ze zich beledigd gevoelde. 's Lands wijs, 's lands eer.

Nu werd de terugtocht naar Nederland weer aanvaard. Echt vervelend, dat we nu nog zo lang in de trein moesten zitten, meenden we. Maar dat viel heel anders uit.

's Morgens hadden we in Weenen twee en 'n half uur tijd. Die hebben we gebruikt, om ons eens fijn door de stad te laten toeren. Sro. Schendeler had het adres van 'n Esperantist-taxie-ondernemer, en deze wachtte ons met twee auto's aan 't station. Hij toonde ons de mooie gebouwen en standbeelden, en bracht ons toen bij 'n mooi restaurant, buiten Weenen gelegen op 'n zeer hoog punt, van waar we 'n prachtig gezicht hadden op stad en rivier.

Nu verder via Linz naar Passau. Daar weer uitgestapt, nog wat gewinkeld en gewandeld langs «die schöne blaue Donau», die noch

in Budapest, noch in Weenen, noch hier blauw, maar wel grauw was. En toen over Nürnberg en Würzburg naar Frankfurt. In Nürnberg wachtte ons 'n onaangename verrassing. We hadden daar ongeveer twee uur oponthoud, waar we helemaal niet op gerekend hadden, en moesten 's nachts om half één plotseling uitstappen. Sro Louter stond op z'n pantoffeltjes op 't perron. De stakkerd was in zijn slaapje gestoord, en had niet eens tijd gehad om z'n schoenen aan te trekken. De enige, die fris was, was Sro. Ouwkerk. Al z'n vrije tijd, dag en nacht, was hij druk in de weer, om 'n verslag te schrijven over de reis, naar 't heette, voor de Leidse Klub. Maar ik weet nog zo juist niet, of dat wel de waarheid was.

Maar ja, daar stonden we nu. Twee van ons waagden een nachtelik uitstapje, en dronken om één uur in 'n automaat 'n heerlijk glaasje frisse limonade.

Zondagmorgen om 7 uur bereikten we Frankfurt. Eerst 'ns kijken waar we de H. Mis zouden bijwonen. Weldra hadden we 'n kerk bereikt. Aan 'n paar dames, die er juist ingingen, vroegen we, hoe laat de kerk begon. Om 8 uur. Dat was goed getroffen, 't was ongeveer kwart voor acht. We bewonderden er 'n kruiswegstatie, en 'n mooi kruisbeeld. Maar 't altaar, waarop wel een missaal stond, naar we dachten, leek wat vreemd. Bij onderzoek bleek, dat we in de Evangelise kerk waren terecht gekomen. Nou, daar moesten we niet zijn, en dus gingen we maar verder op stap.

Na korte tijd kwamen we aan de Dom van Frankfurt. 't Was onderdehand half negen, en juist toen we 'n plaatsje veroverd hadden, begonnen aan drie verschillende altaren in onze nabijheid de H. Missen. Ook hier waren we weer getroffen door de eerbiedige wijze, waarop de geesteliken de H. Mis opdroegen.

Nu gingen we weer naar de trein, en konden we blijven zitten tot Keulen. Daar scheidden zich onze wegen. S-roj Schendeler en Hezemans gingen over Kaldenkirchen=Venlo naar Eindhoven, terwijl de anderen via Kleef=Nijmegen verder reisden. Sro Bakermans had ons in Frankfurt al vaarwel gezegd. Die was daar rechtdoor naar Keulen gegaan, zou in Keulen om 7 uur de H. Mis bijwonen en was dan om elf uur weer bij Moeders tuis. Hij moest Maandag morgen weer vroeg op z'n werk zijn, en aangezien we gedurende de reis behalve veel genot ook veel vermoeienissen en maar weinig slaap genoten hadden, stelde hij zich voor, 's avonds bijtijds naar bed te gaan, en te trachten, iets van de achterstand in te halen.

Ziehier dan zeer in 't kort 't verloop van onze reis. Alles gebeurde in de beste harmonie. 't Eten in Hongarije is ons erg vreemd, wij zijn het lekkerder gewend. Maar sterven van honger hoeft niet. In alle straten vindt men automaten, waar men voor de geringe prijs van 20 filler (9 cent) 'n glas melk, koffie, tee, of

bier kan krijgen; voor 20 filler eveneens 'n broodje met worst, voor 30 filler 'n heerlijk broodje met ham. De bevolking is buitengewoon hartelik, gastvrij en hulpvaardig. Dat alles naar werkelijkheid te vertellen is niet mogelijk, 't overtreft de stoutste verwachtingen.

Over 't verloop van het kongres heb ik niets verteld, om dat men dit uitvoerig in „Espero Katolika” kan lezen. De dames in Hongarije dragen bijna alle lang haar, en zijn over 't algemeen van onder lang, van boven geraffineerd kort gekleed.

En nu moet ik eindigen. 'k Zou ieder willen aansporen: Spaar dit jaar eens, om 't volgend jaar mee te kunnen gaan naar „Nia XVIa”. Ge zult er geen spijt van hebben.

M.

GRAMMATICALE NOOTJES.

Op mijn vorig artikel omtrent het woordje „po” heb ik één, zegge één schrijven ontvangen. Mag ik aannemen, dat alle andere lezers het met me eens zijn? Ook degenen, die examen afnemen? Of vinden dezen het de moeite niet waard, daar een woord over te verspillen, en zullen we bij de volgende examens weer ondervinden, hoe daar ondervraagd wordt over zaken die met Esperanto niets te maken hebben, zooals: stellende, vergrootende, en overtreffende trap; lijdend, meewerkend en oorzakelijk voorwerp; overgankelijke en onovergankelijke werkwoorden, enz. enz.?

Ik zal den geachten schrijver hier beantwoorden, en vind dan tevens gelegenheid, verdere bewijzen voor de juistheid mijner beweringen aan te voeren. En ik herhaal nog eens: wie bezwaren weet aan te voeren, hij spreke!

Bedoelde schrijver kon geheel meegaan met mijn artikel tot aan het door mij gegeven voorbeeld: Mi nur vendas po kvin pomoj. Hier meent hij, dat ik 'n sprong maak, en.... hij heeft gelijk ook. Het vorige voorbeeld was: Mi vendis al ili po kvin pomoj. Dit vindt schrijver goed, ook volgens Zamenhofs redeneering, want, zegt schrijver: „dat PO behoort bij ILI. Nu is dit niet juist gezegd, maar wel goed bedoeld: hier BEHOORT „po” niet bij „ili”, maar het slaat terug op, heeft betrekking op „ili”, want daardoor krijgt „ili” de beteekenis van „ili aparte”. Zeer juist! En nog juister is het, zooals Zamenhof het zegt: „ĉiu el ili aparte”, dus: ieder van hen afzonderlijk. Goed, maar nemen we nu eens dezen zin, dien toch ook wel niemand als foutief zal aanmerken: ili marŝis po kvin. Hier slaat „po” ook terug op „ili” zal men zeggen. Zeker. Maar bedoelen we hier ook „ĉiu el ili aparte”? Dat kan toch niet. Men kan toch „apart” niet vijf aan vijf loopen! Neen, zult ge zeggen, maar hier is de bedoeling, dat de hoeveelheid, die „ili” vormden, zich in groepen van vijf verdeelde. En zoo slaat dus „po” hier wel op „ili”. Goed. Dan mag ik dus ook commandeeren: Marŝu

po kvin. Aangenomen, niet waar? Dus ook: „Venu po kvin”, Dus ook „vendu po kvin”. Ho, zegt ge, neen, want in „venu po kvin” moeten degenen, die komen, met z'n vijven zijn, en in „vendu po kvin” moeten niet degenen, die verkoopen, met z'n vijven zijn, maar wat ze verkoopen is met vijftallen. Aangenomen. Ofschoon ik toch even moet opmerken, dat niemand mij hier verkeerd zal verstaan. Maar nu geeft Zamenhof zelf het voorbeeld: Ili vendas pogrande”, en voegt er bij: çiu aparta porcio, kiun ili vendas, estas granda. Hier slaat „po” dus niet op „ili”, maar op de waar, die verkocht wordt. En daarom mag ik, volgens Zamenhofs eigen redeneering ook zeggen: ili vendas po kvin, en ook vendu po kvin. Maar dan kan er ook geen bezwaar zijn tegen den zin, dien ik gaf: Mi nur vendas po kvin pomoj.

Maar er is nog meer. Even goed als Zamenhof de woorden „pogrande” en „pomalgrande” gebruikt, kan men ook zeggen „pohore”, pometre, pojare, posekunde, pomembre, enz.” En inderdaad worden deze woorden ook aangegeven in „Plena Vortaro”. Maar nu vraag ik: Waarom zou ik nu wel mogen zeggen: „La kotizo estas pomembre du guldenoj,” en niet: „La kotizo estas du guldenoj po membro”? Men zegt: laŭmezure (naar maat), en dus ook „laŭ mezuro.” Men zegt: transmare (over zee), en dus ook „trans la maro”, Maar dan ook: pohore en po horo, pomembre en po membro.

S.

STREEKVERGADERING TE BERGEN OP ZOOM.

Zondag 7 September had wederom de Brabantsche streekvergadering plaats. Hoewel voor velen de reis naar Bergen op Zoom bezwaarlijk was te noemen, waren er toch 'n 40-tal samideano's aanwezig uit Boxtel, Eindhoven, Roosendaal, Tilburg en Bergen op Zoom. Zoodra de trein het station was genaderd, bleek het enthousiasme reeds uit het aanheffen van het nieuwe lied der streekvergaderingen, dat uit volle borst gezongen werd. Na eenige verfrisschingen te hebben gebruikt, ging de stoet naar de kerk, alwaar het nieuwe vaandel der afdeeling Bergen op Zoom zou gewijd worden. Daarna trokken de deelnemers achter het nieuwe vaandel naar „De Hollandsche Tuin”.

Hier opende de Heer Weijs omstreeks 1 uur de vergadering met een hartelijk woord van welkom, het betreurende, dat door eenig misverstand de Belgische samideanoj niet aanwezig konden zijn. Hierna droeg hij de leiding op aan den Heer Smarius, die na begroeting zijnerzijds de afdeeling Bergen op Zoom feliciteerde met haar nieuwe vaandel. Ook de afdeelingen Eindhoven en Boxtel deden eveneens, waarna de Heer Leibbrand namens het Hoofdbestuur de afdeeling Bergen op Zoom gelukwenschte, en de schriftelijke felicitatie van den Heer Schendeler, die niet aanwezig kon zijn, voorlas. Het verslag der vorige streekvergadering te Boxtel

werd gelezen en goedgekeurd. Daar de penningmeester niet aanwezig was, zal getracht worden. het finantieel rapport in N. K. te plaatsen. Het nieuwe lied werd als „Regionkanto” aanvaard, en den samensteller, den Eerw. Frater Bartholomeus zal door den secretaris de dank der vergadering worden overgebracht.

Als punt der agenda was de vraag gesteld, of tot eventueele splitsing in West- en Oost-Brabant zou worden overgegaan. Door den secretaris werd de bedoeling dezer vraag nader uiteengezet, n.l. dat daardoor in Oost- en in West-Brabant meer practisch werk voor de propaganda zou kunnen worden verricht. Na discussie, waaraan alle afdeelingen en velen der aanwezigen deelnamen, werd besloten, dit punt met de gemaakte opmerkingen per circulaire aan de afdeelingen te zenden ter bespreking op hunne vergaderingen. Thans was de tijd gekomen om den inwendigen mensch te versterken, waarna allen weder om vier uur werden terugverwacht. Op tijd waren nagenoeg allen weder present, en begon het gezellige samenzijn. Na de declamatie van den Heer Hutten, met een hoofdstuk uit „Fabiola”, verdiende zeer zeker het blijspel „Waar Esperanto al niet goed voor is,” samengesteld door enkele leden der Tilburgsche afdeeling, naar aanleiding eener gemeenteraadsvergadering te Hilvarenbeek, allen lof. Zooals gewoonlijk was de tijd van scheiden weer al te spoedig aangebroken, en aanvaardden de deelnemers, rijkelijk gezegend door het hemelwater, de thuisreis.

J. A. Leibbrand, secr.

ESPERANTO-EXAMENS.

Esperanto-examens voor dipl. A en B zullen worden gehouden te Arnhem op 8 November 1930. Candidaten gelieven zich aan te melden voor 20 October 1930 bij den secretaris, den Heer H. J. Bulthuis, Kamillestraat 37, Den Haag, per brief of per postwissel, met vermelding van: Volledige namen, woonplaats, datum, jaar en plaats van geboorte, en verlangd diploma.

De examengelden bedragen:

Voor diploma A:

3 gulden voor leden van L.E.E.N., N.K., LF. en NOSOBE (vereniging van blinden).

5 gulden voor andere personen.

Voor diploma B:

5 gulden voor leden van bovengenoemde vereenigingen.

10 gulden voor andere personen.

Candidaten, die vooruit de examengelden niet hebben gestort, zullen niet tot het examen worden opgeroepen.

De Secretaris,
H. J. BULTHUIS.

DENK ER AAN !
Zondag, 5 October

ALGEMEENE H. Communie

der katholieke Esperantisten,
om Gods Zegen af te smeeken over onze
Katholieke Esperanto-beweging.

Niemand Ontbreke!

De beste schriftelijke cursus

om Esperanto te leeren
is voor iedereen:

„SEMERE TO”

Hij bestaat uit 56 lessen, is in z'n
geheel verkrijgbaar, en kost

TWEE GULDEN.

Verkrijgbaar bij: P. A. Schendeler,

Prins Hendrikstraat 30e, Eindhoven.

Postrekening No. 77739

Nog altijd blijken onze mooie

BROCHUURTJES

Opstellen over 'twereldtaalprobleem

en

Esperanto en het kind

bij zeer velen onbekend te zijn!

GEBRUIKT ZE TOCH!

No. 1 kost 10 cent, No. 2 slechts 5 cent.

**Te bestellen bij J. A. LEIBBRAND,
Rozenstraat 12, Tilburg, Postrek. 121449.**

**ABONNEERT ALLEN OP:
„ESPERO KATOLIKA”**

Prijs per jaar f 3.00

Vierjarig abonnement f 10.00

alles bij vooruitbetaling.

Zich op te geven bij: P. A. Schendeler

Prins Hendrikstraat 30e, Eindhoven

Postrekening No. 77739

Katholieke Esperantisten,

dit is **UW** tijdschrift.

